

George R. R. Martin, (okumadığım ve yakın vadede okumayı planlamadığım) kitaplarını DOS'ta çalışan WordStar <<http://en.wikipedia.org/wiki/WordStar>>__ ile yazıyormuş.

/Üretenler ile tüketenler arasındaki teknoloji farkı./

Normal şartlar altında, üretmek için gereken teknoloji, tüketmek için gerekenden fazladır. Burada da öyle denebilir belki. Neticede adam kitabı kağıda basılsın diye yazıyor, video haline getirmiyor. *Tüketen* de onu kağıtta tüketiyor. WordStar da kağıttan daha ileri bir teknoloji. (Bendeniz de Emacs <<http://en.wikipedia.org/wiki/Emacs>>__ kullandığıma göre ünlü bir yazar olmama az kaldı.)

Bilgisayar denince de benzer bir teknoloji farkı oluştu. Önceden tüketim araçlarıyla üretim araçları aynıydı, ikisine de *bilgisayar* deniyordu. Artık *akıllı telefon* ve *tablet* gibi cihazlar var ve bunların temel amacı, *bilgi tüketmek*. Yazı yazmanın imkansız olmasa da zor olduğu aletler. En fazla fotoğraf çekip, filtre uygulayacak kadar *yaratıcılık* imkanı sunuyor. İnsanların da zaten en fazla bu kadarına gücü yetiyor.

Klavye tozlu

Blog hamuş

Telefonda yemek fotoğrafı

Sosyal medya denen şeye burun kıvırıyoruz, ancak insanların hiçbir zaman *o kadar da eğlenceli* olmadığını unutuyoruz. İnsanların geneli sıkıcıdır. (Hemen alınmayın, ben de bu genelin içindeyim.) Sıkıcı hayatlar yaşar, sıkıcı günlerini eğlence namına akıllarına gelen saçmalıklarla, en iyi ihtimalle zamanını, daha kötü ihtimalle sıhhatini boşa harcayarak doldurur.

Tuhaf olan insanların sıkıcı olmamasına dair bir beklenti. Bilgisayarı, daha doğrusu *fesbuk* veya *feys* dediği sitede fotoğrafların altına yorum yazmayı öğrenince, bir anda sıkıcılıktan kurtulacak mı sanıyorduk? Hey.

Önceden de boş konuşmayı pek sevmezdim. Onun için sosyal medya kalabalıklaştıkça beni daraltmaya başladı.

İçedönüklüğün biyolojik bir farklılık olduğunu söylüyorlar. Beynimizin bir kısmı insanlara çabuk doyuyormuş.

Bizde *girişimci* veya *işadamı* denince tamamen dışadönük insanlar anlaşılıyor. İlgiyi kendilerine toplamayı seven ve neredeyse, ilgi namına başarı peşinde koşan insanlar. Ben böyle değilim. Bir takım işlerin peşinde koşmaya başlarken tereddütlerimin başında bu geliyordu, yani, karakterimin pek de iş kurup, onu canlandırmaya uygun olmayabileceğini düşünüyordum.

Ancak sonradan farkettim ki, aslında dışadönük insanların çektiği o küreklerin pek çoğunu çekmek zorunda değilim. İnsanlar, onlara uygun çözümler sunduğunuzda para öder. Bizim memleketin çalışma şartlarında, *parasını alamadığı için batan* çok insan da var, evet, ancak bundan çıkışın da *düşünerek* olabileceği kanaatindeyim.

Warren Buffett, ABD'nin ikinci büyük zengini ve içedönük bir adam. Gününün büyük kısmını okuyarak geçiriyormuş. Günde 500 sayfa kadar okuduğunu rivayet eden bir yazı gördüm geçenlerde. Yapacağı yatırımların kararlarını doğru almasının sebebinin de bu olduğu söyleniyor.

/Doğru karar vermek/ ve *düşünmek*, dışadönüklükten daha önemli etkenler gibi görünüyor. Cesaretimin bir kısmı bundan. İçedönüklük *utangaçlık* değil, arayıp birini fırçalamak gerektiğinde pek utandığımı söyleyemem. (Hatta kavgacı sayılabilecek biriyim. Haklı olduğum sürece kavga etmek çok zevkli geliyor.) Bakalım, *bir şeyler yapmak*, herkesin *iş yaptırdığı* ama bir türlü *iş yapmadığı* ekonomik iklimimizde, laf salatısıyla uğraşmaktan daha iyi sonuç verecek mi?